

οί σκοποί μου ήταν καλοί κι' άφου' άλλωστε εκείνη με είχε προκαλέσει πρώτη με τις γλυκειές ματιές της!...

Μιά ξέξηγχοι, επί τέλους, ήταν άπαραίτητη!

Της είπα τότε σοβαρά:

— Σ'ας βεβαιώνω, υ'εσποινίς, πώς δέν μπορώ νά έννοήσω, τί είδους ύποδοχή είν' αυτή πού μου κάνετε. "Όταν προτήτερα μου χαμογελούσατε, είσατε πιό πολύ χαριτωμένη... Σ'ας τό όρκίζομαι...

Η νέα τότε στάθηκε κατάπληκτη και με ρώτησε:

— Σ'ας χαμογέλασα έγώ... κύριε.

— Ναι... σείς!... Κι' όχι μιá φορά μάλιστα...

— Άλλά;...

— Τρείς φορές, ώς τώρα. Η τρίτη είνε ή σημερινή!

— Και πού παρακαλώ, άν δέν είμαι άδιάκριτη ;

— Στη στάσι του τράμ, πού είνε έμπρός στο φαρμακείο «Ιντεάλ».

Η νέα τότε με κύτταξε εύθυμα, αλλά και ειρωνικά συγχρόνως. "Επειτα μου είπε:

— Έν πρώτοις, κύριε, δέν είμαι δεσποινίς...

— Άλλά;

— Είμαι κυρία !

— Κυρία σείς; Τόσο μικρή;

Χαμογέλασε με αυταρέσκεια και μου είπε:

— Μάλιστα έγώ!... Κι' άν δέν με πιστεύετε ίδού! "Εθγαλε τότε τό γάντι της και είδα με έκπληξι μου ένα λεπτό, κουκλί-

στικο, σαν από αλάστρο χεράκι και στο κάτω μέρος του παράμεσου δαχτύλου, μιá λεπτότατη βέρα, μ' ένα μπριλλαντάκι στη μέση!

Γεμάτος άπογοήτευσι τότε, δέν συγκρατήθηκα πειά και είπα:

— Είσατε παντρεμένη κι' όμως χαμογελούσατε σ' έμένα, σ' ένα ξένο!...

Η νέα — πού δέν ήταν πειά, ούτε μπορούσε νά γίνη, άλλοίμονο, δική μου — με κύτταξε σοβαρά αυτή τή φορά, κ' είπε:

— "Όταν μου μιλήσατε για τό φαρμακείο «Ιντεάλ» τά έννόησα δυστυχώς όλα, γιατί ούτε μιá στιγμή δέν πέρασε κακή ιδέα απ' τό νοϋ μου... Μόνο πού ένα αίσθημα είχε άρχισει... Μπορώ όμως νά σ'ας δώσω τόν λόγο της τιμής μου, — και τότε θά με πιστέψετε θέβαια — ότι ποτέ μου δέν πρόσεξα τή φυσιογνωμία σας...

— Μά πώς σ'ας έβλεπα τότε νά χαμογελάτε προς τό μέρος μου;

— Άλήθεια, χαμογελοϋσα πάντοτε, κάθε φορά, πού τό τράμ σταματοϋσε έξω από τό «Ιντεάλ». Θέλετε όμως νά μάθετε γιατί ; Καλύτερα νά σ'ας τά πω όλα, για νά φύγη κάθε άμφιβολία από την ψυχή σας... Χαμογελώ σ' αυτό τό μέρος, γιατί εκεί συναντώμαι κάθε βράδυ με τόν αγαπημένο μου άντροϋλη, πού έρχεται κι' αυτός από τή δουλειά του και πηγαίνουμε μαζί στο σπίτι μας... Κάθε πρωί λοιπόν, πού περνά από κει με τό τράμ, συλλογίζομαι τή βραδυνη μας συνάντησι και χαμογελώ από ευχαρίστησι... Μου κλέψατε λοιπόν, χωρίς νά τό θέλετε, τό χαμόγελό μου... Δέν άπευθυνόταν σέ σ'ας, αλλά σέ κάποιον άλλον, στον άντροϋλη μου!... Και τώρα, χαιρέτε, κύριε...

Με άφήκε εκεί καρφωμένο στη θέσι μου και έφυγε περήφανα και με χάρι... Έγώ τά είχα χαμένα απ' τό κακό μου... Τράμ και αυτοκίνητα περνούσαν άδιάκοπα από τήν πολυσύχναστη λεωφόρο... Μηχανικώς άντίκρυσα μιá νέα ξανθή... Μου χαμογέλασε χαριτωμένα... Κ' έγώ της άπάντησα μ' ένα χαριτωμένο επίσης μορφασμό, αλλά μορφασμό... άγανακτήσεως...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΝΤΕΛΙΝΙΕ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Ο "ΟΔΟΝΤΑΛΓΙΣΤΗΣ,"

Για τόν περίφημο Άγγλο ήθοποιό Γκόριγκ διηγούνται ότι όταν τόν ρώτησαν κάποτε τί σημαίνει «όδονταλγιστής» όπως έλεγαν τότε τούς οδοντογιατρούς άπάντησε:

— Ένας άνθρωπος πού θγάζει τά δόντια των άλλων για...

...μπορή νά θέτη εις κίνησι τά δικά του !...

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Άπό τά ευρωπαϊκά σατυρικά φύλλα)

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΣΑΡΡΑΣ.

Η Σάρρα είνε έτοιμοθάνατη. Ο Σολωμών, ο άντρας της, πού σ' όλη τή ζωή της τή ζήλευε φοβερά, της φωνάζει:

— Σάρρα!... Σάρρα!... Σέ ικετεύω. Πριν πεθάνης πές μου, με άπάτησες καμμιά φορά ;

Η Σάρρα, άνοίγει λίγο τά μάτια της και ψιθυρίζει:

— "Όχι, Σολωμών, ποτέ μου... Κι' άν σου λέω ψέματα νά με τιμωρήση ο Θεός και νά με κάνη νά στριφογυρίζω διαρκώς στον τάφο μου...

— Καλά!... Σέ πιστεύω.

Και ή Σάρρα πεθαίνει.

"Υστερ' από λίγον καιρό άρρωσταίνει και ο Σολωμών και πεθαίνει κι' αυτός, υστερ' από τή γυναίκα του.

Μόλις όμως έφθασε ο Σολωμών μπροστά στον Θεό, ή πρώτη του σκέψις ήταν νά τόν ρωτήση:

— Πού είνε ή Σάρρα;

— Ποιά Σάρρα; Δέν έχουμε καμμιά Σάρρα έδω στον ούρανό, του άπαντά ο Παντοδύναμος.

— Η Σάρρα Μπλούμ! Η γυναίκα μου!

Τότε ο "Υψιστος ρωτάει έναν από τούς άγγέλους του:

— Για ποιά Σάρρα μιλάει αυτός ο χριστιανός ;

Τότε ο άρχάγγελος, σκέπτεται λιγάκι και άπαντάει:

— "Α! Θα λήη για κείνη τή γυναίκα πού από τότε πού πέθανε δέν έχει ήσυχία, αλλά στριφογυρίζει διαρκώς μέσα στον τάφο της!...

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΑΜΠΑΝΙΑΣ...

Σέ μιá μικρή πόλι της Γαλικίας, πολλοί Έβραίοι θέλουν ν' αναστήσουν τόν Ραββίνο τους πού πέθανε από συγκοπή. Πηγαίνουν λοιπόν στον άρχιρραββίνο και τόν παρακαλούν νά κάνη αυτό τό θαύμα.

Έκείνός δέχεται και πηγαίνει μαζί τους στο σπίτι του νεκρού, ο όποιος τό έτσουζε υπερβολικά.

— Δώστε μου ένα ποτήρι παληό κρασί, τούς λέει μόλις φθάνει μπροστά στο φέρετρο του ραββίνου.

Τό ποτήρι με τό κρασί έρχεται άμέσως και ο άρχιρραββίνος διατάσσει τόν νεκρό νά σηκωθή και νά τό πιή...

Ο πεθαμένος όμως δέν κουνιέται...

— Φέρτε μου ένα άλλο ποτήρι κρασί... Νά είνε άσπρο Βουργουνδίας! λέει ο άρχιρραββίνος.

Σέ λίγο φθάνει και αυτό τό κρασί,

Ο άρχιρραββίνος φωνάζει πάλι τόν νεκρό νά σηκωθή και νά τό πιή, μά εκείνος ούτε κουνιέται καθόλου...

— "Α! κάνει τότε, λιγάκι θυμωμένος ο άρχιρραββίνος. Ξέρω τί θέλει!... Φέρτε μου άμέσως ένα πατήρι της πιό καλής σαμπάνιας...

Η σαμπάνια δέν άργεί νά φθάση και ο άρχιρραββίνος έπαναλαμβάνει τή διαταγή στον νεκρό. Μά αυτός δέν παίρνει χαμπάρι, ούτε αυτήν τήν φορά και μένει καρφωμένος στη θέσι του...

Τότε ο άρχιρραββίνος στρέφεται προς τούς Έβραίους και τούς λέγει...

— Δυστυχώς, φίλοι μου, είνε... για καλά πεθαμένος!... Άφου δέν σηκώνεται νά πιή τή σαμπάνια πού του προσφέρω, θά πη πώς άραξε κιόλας στις ταβέρνες του Παραδείσου!

— Γιατί κρέμασες ένα λάστιχο αυτοκινήτου πάνω από τήν πόρτα σου ; ρωτούν ένα πρώην άμαξά.

— Για γουρι, άπαντά άναστενάζοντας. Πού νά βρεθούν πέταλα στην έποχή μας ;